

Björn utan kjol

Det är inte alla pappor som lär sina döttrar att gå i högklackat. Men **Björn Kjellman**, 50, är inte vem som helst. I höst spelar han transa i musikalen *Priscilla* på Göta Lejon och klär ut sig till kändisar som Gudrun Schyman och Malena Ernman i nya tv-serien *Att vara*.

– Jag är livrädd för att fastna i tantfacket, säger han.

Text: **Anna Flemmert**
Foto: **Maria Östlin**
Tack till Café Tårtan
för lånet av stolen

Fakta

Namn: John Björn Sture Kjellman.

Ålder: 50.

Bor: Reimersholme i Stockholm.

Familj: Fru och tre barn på 12, 15 och 18 år.

Gör: Skådespelare.

Aktuell: Med nya tv-serien *Att vara*, barnprogrammet *Livet i lek-sakslandet* och som Bernadette i *Priscilla - Queen of the desert*.

” Det jobbigaste med **att vara kvinna** är att det tar sån jävla tid att **sminka sig** ”

Varje helg rakar han bort nästan allt hår på kroppen och tar på sig en tajt, blommig klänning. Sen krånglar han in benen i ett par nylonstumpor, målar läpparna röda och hoppar i ett par klackskor. När förvandlingen är klar brukar han kasta en blick i spegeln och tänka: ”Wow, vilka läckra ben jag har”.

Tre gånger i veckan klär Björn Kjellman ut sig till kvinna. Han är mitt uppe i arbetet med musikalen *Priscilla – Queen of the desert*, där han spelar huvudrollen Bernadette, mannen som håller på att byta kön och nyligen har förlorat sin make.

Klädd i kjol är han snyggare. Kaxigare. En riktig pingla. Kanske är det därför han får så många erbjudanden om att spela transa. Första gången var som aidssjuka sömmerskan Candy Darling i *Livet är en schlager*. Då fick han låna ett par extremt höga plåtåskor av Babsan för att lära sig gå som en riktig primadonna – och höll på att slå ihjäl sig. Numera är trebarnspappan van att gå i stilettklackar och har till och med lärt sina döttrar hur man gör.

– Det jobbigaste med att vara kvinna är att det tar sån jävla tid att sminka sig. Och ibland kan jag bara känna: ”Nää, måste jag ta på mig de här damstrumporna i dag igen?”, säger han och skrattar.

Björn har lämnat både klänning och klackar hemma när vi ses på Café Rival, ett kändistätt smultronställe mitt i Stockholm. Håret står på ända och fötterna är nerkörda i ett par knallgröna Converse. På hakan har han ett stort ärr, som vittnar om att han blev matförgiftad och svimmade

två veckor innan Priscilla-premiären. De elva stygnen har just dragits ut.

Jag erbjuder honom platsen längst in i hörnet, men han säger att den kan jag ta. Sen ångrar han sig och hoppar in. Väggarna är tapetserade med porträtt av en rad svenska skådespelare. Både Stellan Skarsgård och Lena Endre tittar ner på oss. Björn Kjellmans numera hade också kunnat hänga där, om det inte vore för att han tackade nej den där gången när de ringde och frågade.

– Jag tyckte det var pinsamt då, att sitta och fika under sin egen bild, säger han.

Numera bryr han sig inte så mycket. Björn har just fyllt 50 och känner sig tryggare med tillvaron än någonsin. Han har slutat oro sig för om rollbesättarna kommer ringa eller inte. Han är inte rädd för att säga fel och göra dumt. Filosofin är att allt löser sig. Någon 50-årskris är det ”verkligt inte tal om” – han har varken har köpt motorcykel eller sportbil.

– Jag har alltid sett liten ut, som ett babyface, så det är skönt att bli äldre. Just nu är jag inne i en fas,

där jag har börjat snacka en del med mig själv och ifrågasätta saker. Sånt måste man våga hålla på med, säger han.

Vem som helst kan gå in på Wikipedia och på mindre än en minut läsa Björns cv. De flesta andra skådespelare skulle dö för hans meritlista. Han har varit med i ett 50-tal filmer och tv-serier, fått en guldbagge i kategorin ”bästa manliga skådespelare” och spelat allt från Pelle Svanslös till homosexuell folktoppartist. Slå det om ni kan.

Trots alla framgångar har han fortfarande svårt att ge sig själv godkänt. Björn är inte stolt över sig själv och vill inte kalla sig folkkär. Särskilt glamoröst är livet inte heller, han går till Konsum och tvättar kalsonger som alla andra.

– Det mest glamorösa ögonblicket i mitt liv var när jag stod nerspydd med en bebis under armen på en strand i Malmö. Mitt i hysterin ringde mobilen och de sa att jag måste åka direkt till Tjeckien för att ta emot ett filmpris. Då cyklade jag till Statoil, hyrde en bil och åkte till flygplatsen. När jag kom fram till Prag blev jag hämtad i limousine och var omringad av

tv-reportrar. Men det var nog tio år sen, säger han.

Björn Kjellman är en rolig prick. Han vet om det också. För när han är en rolig prick signalerar han det med ett lågt skratt, som är helt hans eget. Men allt är inte skämt. Björn pratar också allvar på ett enkelt, men djupt sätt.

– Många verkar tro att det är jätteglaamoröst att vara skådespelare, men vissa perioder är skit-tråkiga. När man har brist i kassan till exempel. Då måste man antingen börja fundera på att sälja lägenheten eller tacka ja till en uppsättning som man kanske egentligen tycker borde läggas ner. Sånt är plågsamt. Fast å andra sidan finns det ju gränser i helvetet också.

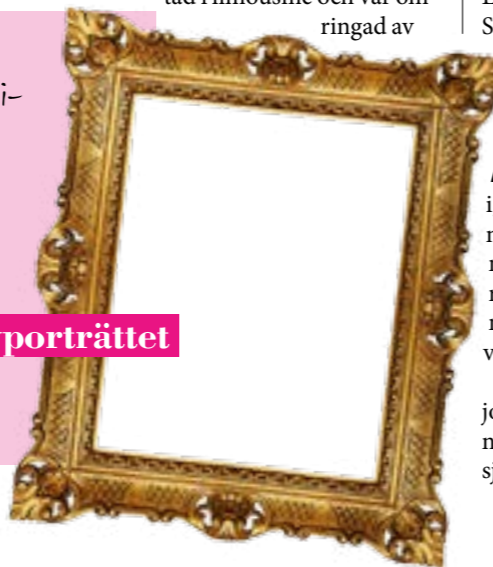
Efter 28 år i branschen är han väl medveten om hur den fungerar. Ena dagen är man i ropet, andra dagen bortglömd. När han började på scenskolan i Malmö som 19-åring hade han ingen aning om vad han gav sig in på. Klasskompisen Rikard Wolff, som var några år äldre, tog honom under vingarna och blev inte bara en god vän, utan också ett stort stöd. Efter examen fick han praktik i Stockholm och flyttade in i ett teaterkollektiv med Lena Endre, som var med i samma kompisgäng.

Att åka till Hollywood och slå igenom har däremot aldrig funnits på kartan. Visserligen tjänar man mer pengar och blir mer berömd på andra sidan Atlanten, men särskilt roligt verkar det inte vara, tycker Björn.

– Så länge jag blir erbjuden bra jobb är jag inte avundsjuk, men när jag inte har det är jag avundsjuk på precis alla, oavsett om de

En liten kommentar från kändisen! (Kan ligga här till vänster, eller under...

Självporträttet

NYBLIVEN 50-ÅRING. ”Jag har alltid sett liten ut, som ett babyface, så det är skönt att bli äldre”, säger Björn.

SNÄLL. Björn Kjellman får ofta roller av det lite mjukare slaget, som till exempel Pelle Svanslös. Nu är han sugen på något nytt.

” Varför får jag aldrig vara **Måns** eller **den coola killen**? Varför måste jag alltid vara mesen?

är i Hollywood eller inte, säger han och skrattar.

I dag bor han i en lägenhet på Reimersholme, en liten ö mitt i huvudstaden, där alla känner alla. Han beskriver sig som en distra, men väldigt kärleksfull farsa. Nästa år har han varit gift med formgivaren Kajsa i tjugo år och runt handleden har han ett silverhjärta med hennes namn ingraverat.

– Hon har betytt mer för mig än någon annan. Vi träffades när vi var små och jag är glad att hon har stått ut med mig så länge. Det är duktigt gjort, säger han och ler.

Att få ihop vardagspuslet är inte alltid det lättaste, speciellt inte när man har ett så späckat schema som familjepappan Kjellman. Innan *Priscilla* drog i gång hade han just avklarat inspelningarna av det nya barnprogrammet *Livet i bokstavlandet*, som börjar sändas på SVT i november. Dessutom har han jobbat stenhårt med den nya serien *Att vara*, som hade premiär på TV3 i lördags.

Där får tittarna se honom förvandlas till åtta kända svenskar, bland annat Gudrun Schyman, Erik Saade och Malena Ernman. Björn följer inte bara med dem i vardagen utan blir också en exakt kopia av dem, rent fysiskt.

– Det är oerhört spännande att få titta in i människors liv, se vad de gör och försöka förstå hur de tänker. Jag fick följa med Gudrum Schyman på politiska möten och kaka middag hemma hos Leif Mannerström. Det var kul. Det jobbige var att ta på sig maskerna när förvandlingen skulle ske. Det tog flera timmar att göra dem

och det var skitläskigt, klaustrofobiskt! Jag fick hålla nån i handen, säger han.

Björn älskar att leka leken. Att få vara någon annan och verkligen tro på det. Men han är ingen som vill stå i rampljuset ”bara för att” – han måste ha något viktigt att berätta.

Av alla filmer han har gjort finns det en som får honom att skina upp lite extra. *Adam och Eva* har kallats en av de roligaste och mest träffsäkra skildringar av storstadsmänniskors kärleksliv i svensk filmhistoria. Rollen som den 30-åriga

slackern Adam, som slarvar bort äktenskapet med vackra Eva, är bland det mest skrattframkallande Björn någonsin gjort. Jakten på den rätta partnern, hur kärleken förvandlas till trist vardag, otrohet med skuld känslor och sexuell prestationsångest – alla kan känna igen sig. Till mångas glädje ryktas det att Måns Herngren och Hannes Holm har planer på en uppföljare.

– Det finns mycket som är jag i Adam, men efter premiären var det många som trodde att jag faktiskt VAR han. Så är det ju inte, säger han.

Även om Björn inte har långt till skrattet ser han en smula obekvämt ut när vi pratar om alla framgångar, alla år på toppen. Han vill verk-

ligen betona vilken Svensson han är. En helt vanlig trebarnspappa som tvättar, bakar och ser till att allting funkar hemma.

När Priscilla är över vill han göra något helt nytt, helst en klassisk teaterpjäs av Shakespeare eller Tjechov. Vad som helst som gör att han kan tvätta av sig tantstämpeln och de och kvinnliga manéren.

– Ibland undrar jag varför just jag måste ha på mig de där damstrumporna eller varför just jag måste spela Pelle Svanslös. Varför får jag aldrig vara Måns eller den coola killen? Varför måste jag alltid vara mesen?

Han funderar. Gör en grimas. Läger till:

– Jag är livrädd för att fastna i ett visst fack. Just nu är jag ”han som gör alla skojiga tanger”. Visst, det är kul och jag gör det gärna igen. Men inte bara det. Då får jag skräcken att det ska vara för resten av livet. □

Till sist tänker Anna:

Om det finns någon svensk skådespelare som INTE behöver oroa sig för att hamna i ett visst fack, så är det Björn Kjellman. Det är dags att han börjar inse det och vågar bli lite stolt över sig själv.

” Vi träffades när vi var små och jag är glad att hon har stått ut med mig så länge

Med Josefin Nilsson i *Adam och Eva* (1997).

5 snabba

Vilken film ser du helst om och om igen?

– *Adam och Eva*, haha. Näää! Fy vad hemskt. Jag ser inte så många filmer mer än en gång, men *Gudfadern* såg jag just om – med stor glädje. *Utvandrarna* ser jag också gärna igen.

Vad är det första du gör när du kommer hem efter jobbet?

– Kåkar mat. Tömmer tvättmaskinen. Pussar på barnen.

Hur ser det perfekta fredagsmyset ut?

– Då köper vi extremt konstig frukt och frossar i det. Såna där litchi och mitchi, eller vad de heter. Chips är väldigt gott, i alla fall de tre första. Sen

kan man inte sluta äta. Det är hemskt.

Vad gör du helst en ledig lördag?

– Jag är så mycket farbror. Jag plockar gärna svamp, det är det bästa man kan tänka sig. I Stockholms skärgård.

Vilken skådespelerska i hela världen skulle du helst av allt spela in en film med?

– Meryl Streep är ju fantastisk, men jag vette fan om det är lika kul att jobba med henne. Det är först när man träffas som man vet om man har kemi.

Fredagsmys.

Drömmen.